

LBRIS

We know
books

Pr. prof. Adrian Chiagă
Prof. Cristina Chiagă

Păcătoșii din Rai

*Povestiri și întâmplări de folos
din viețile sfinților care au fost
mai înainte oameni pătimiși*

EDITURA EGUMENIȚA

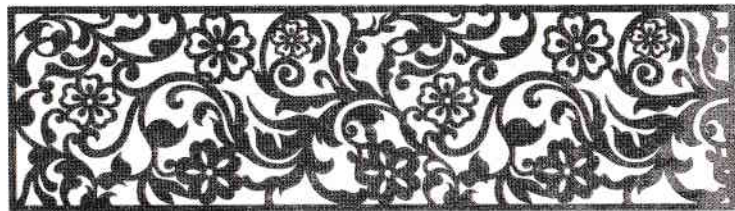
2025

CUPRINS

1. Orice sfânt are un trecut și orice păcătos un viitor	5
2. Bețivul care s-a făcut sfânt	9
3. Măscăriciul	20
4. Botezul comediantului	22
5. Ardalion Mimul	25
6. Porumbița neagră	27
7. Un călugăr în vizită la o casă de desfrânate	38
8. Adevărata frumusețe	45
9. Crinul pustiei	54
10. Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui	63
11. Marele vrăjitor	72
12. Varvar tâlharul	82
13. Moise Arapul	87

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
tel./fax: 0236-326.730
e-mail : editura@egumenita.ro
www.egumenita.ro

Orice sfânt are un trecut și orice păcătos un viitor

Cu siguranță iadul este plin de păcătoși. Oamenii care au dorit să fie liberi față de Dumnezeu și care astfel s-au făcut robi ai păcatului, toți cei care au nedreptățit pe alții sau chiar și-au nedreptățit sufletul, uitând de el și trăind doar ca trupuri pe acest pământ, și-au luat plata în împărăția iadului. Aceștia au aflat mult prea târziu că „moartea păcătosului este cumplită”¹.

Poate vom găsi sfinți pe pământ! Dar înaintea lui Dumnezeu cine este curat? Cât trăim pe acest pământ luptăm pentru Împărăția lui Dumnezeu. Viața nu este altceva decât un șir lung de căderi și ridicări pentru omul care speră să se mântuiască. Deci, putem afirma că pe pământ sunt numai păcătoși. Unii care uită de Dumnezeu și trăiesc în păcatele și viciile lor,

¹ Psalmul 33, 21.

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIAGĂ, ADRIAN

Păcătoșii din Rai / pr. prof. Adrian Chiagă, prof. Cristina Chiagă. –

Galați : Egumenița, 2025

ISBN 978-606-550-559-9

I. Chiagă, Cristina

alții care uneori se mai ridică din această mocirlă și privesc și spre cer. Omul, chiar o singură zi de ar trăi, este imposibil să nu păcătuiască. „Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea”².

Atunci, unde putem „scăpa” de păcătoși? Îmi vei spune că în Rai. Dar dacă vei merge acolo, vei întâlni tot păcătoși. Cum așa?! Te-ai revoltat? Eu îți spun cu siguranță că Raiul este plin de păcătoși.

„Tragedia infinită a veacurilor nu este păcatul, ci faptul că omul nu vrea să se întoarcă, refuză definitiv vindecarea, calcă în picioare iubirea Tatălui, îi întoarce spatele lui Dumnezeu. Nu păcatul, ci lipsa de pocăință umple iadul de suflete nemuritoare. Raiul este plin de păcătoși cu lacrimi în ochi, geme de desfrânate care au devenit prin pocăință sfinte și mucenite, e locul de adunare a inteligenței penitențiale, a oamenilor care au plâns aici, în această viață, pentru a se mângâia în cea veșnică”³.

Da, raiul este plin de păcătoși. Dar care este marea diferență dintre păcătoșii de pe pământ, cei din iad și cei din rai? Cei din iad nu au avut pocăință, cei de pe pământ sunt în vremea „cernerii”, iar cei din rai sunt păcătoșii pocăiți, cei care și-au spălat păcatele cu lacrimile sau chiar cu sângele lor.

² I Ioan 1, 8-9.

³ Pr. Dr. Ioan Valentin Istrati, *Lumina răstignită – Cuvinte pentru cei ce plâng*, Editura Pars Pro Toto, Iași, 2014, p. 296.

„Păi la câte am păcătuit eu, nu mai este iertare”, spun sufletele deznădăjduite. O resemnare blestemată... Așa a gândit Iuda, așa au gândit mulți sinucigași, răzvrățiți și lași ai pământului, așa au gândit aceia care au renunțat la luptă.

Orice fărădelege am fi săvârșit, Dumnezeu nu se „scârbește” de noi, ci, dacă vom înțelege să ne pocăim – adică să ne curățim de păcate și să nu mai greșim –, El este gata să ne ierte, precum Însuși ne-a promis: „Pe cel vine la Mine nu-l voi scoate afară”⁴.

Păcatul înseamnă multă suferință, este ca o lepră ce sapă în trupul nostru sau mai bine zis ca un tractor ce lasă o brazdă adâncă în pământul sufletului nostru. Persistând în păcat, brazdele acestea lăsate în suflet se umplu de apa împuțită a răutăților. Dar, oricât de adânci ar fi aceste urme, ele se pot transforma prin lacrimi de pocăință în fântâni ale harului. Așa poate înțelegem cuvântul scripturistic: „Unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul”⁵. Continuarea acestui citat ne arată că trebuie să schimbăm doar „împăratul”, ca să nu mai slujim „la doi domni”: „Pentru ca precum a împărățit păcatul prin moarte, așa și harul să împărățească prin dreptate, spre viața veșnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru”⁶.

Acestea probabil, l-au determinat pe părințele Rafail Noica să afirme într-o conferință: „fericit păcat”. Dacă nu era păcatul, nu mai aveam

⁴ Ioan 6, 37.

⁵ Romani 5, 20.

⁶ Romani 5, 21.

un Dumnezeu-Om, un Mântuitor care să-și asume firea omenească și pe noi să ne îndumnezeiască. Nu păcatul în sine trebuie fericit, ci Acela care a venit să-l ucidă, să-l strice, să-l facă neputincios în cei ce prin pocăință urmează Calea. Și Calea este Hristos: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”⁷.

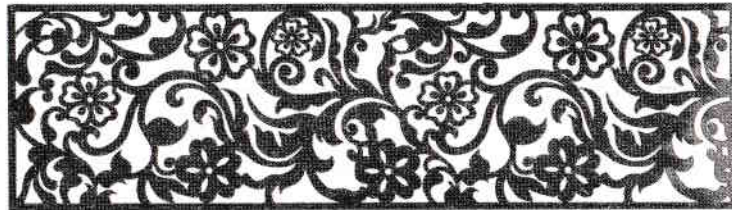
„Zic vouă, așa se face bucurie îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește”⁸.

Pentru aceste considerente dorim să punem înainte alese întâmplări din viețile unor păcătoși, care la prima vedere ne-au întrecut cu mulțimea fărădelegilor săvârșite, dar care și-au schimbat total viața și prin pocăință au dobândit cununile cerești. Aceștia sunt păcătoșii din Rai, modele de urmat pentru noi pe drumul întoarcerii de la păcat. Pe cât de mari au fost răutățile lor, pe atât de mare a fost și pocăința și întoarcerea acestora.

Sfinții nu au fost trimiși din cer, parașutați ca să trăiască printre noi, ci au fost oameni, iată, unii dintre ei pătimiși, care și-au schimbat complet viața. De aceea, putem afirma cu Oscar Wild că „orice sfânt are un trecut și orice păcătos un viitor”.

Cartea de față se dorește a umple de nădejde sufletele întristate de păcat.

Pr. Adrian Chiagă

Bețivul care s-a făcut sfânt

Pe sfinți îi laudăm pentru virtuțile și pocăința lor. Dar pentru a da nădejde și celor care cred că nu mai au șanse la mântuire, nu putem trece cu vederea trecutul rușinos, petrecut în păcate, al unora dintre ei. Nimeni nu s-a născut sfânt, nici nu a fost „predestinat” de Dumnezeu să fie sfânt, trăind în virtute și fapte bune din fașă.

Iată o poveste minunată și totodată adevărată, cu doi tineri care au reușit să-și sfințească viața lor și s-au întors de la păcat la virtute.

Roma antică. Clădirile vechi stăteau mărturie pentru epoca glorioasă ce urma să apună. Imperiul Roman părea să piardă din strălucirea de odinioară. Armata încerca să facă față invaziilor de migratori, ce erau atrași ca muștele la miere de frumusețile și bogățiile Romei.

În centrul capitalei, capiștile idolești arătau o viață păgână, destrăbălată a închinătorilor, departe de frumusețea morală a pușinilor locuitori ce

⁷ Ioan 14, 6.

⁸ Luca 15, 10.